

Markó Béla

Földrajz

A Kárpátok délkeleti sarkában,
Kézdivásárhelyen nőttem fel.
Jobbról is, balról is magas hegyek.
A hátunk mögött, nem messze
a várostól összecukódtak egészen.
Ha egy zsákutca elején laksz,
a többiek nap mint nap elhaladnak
oda-vissza a kapud előtt, és benéznek
hozzád a kerítésen át. Tudnak rólad.
Viszont a zsákutca végében
senki sem les be az udvarodra,
vagy legalábbis csak kivételesen
jár arra egy-egy kíváncsiskodó.
Háborítatlanul élsz. Közben
számontarthatod, mi van az utcában,
de ők nem nagyon látják, hogy mikor
virágzik nálad a cseresznyefa,
és a jázminbokrokknak is csak az illatát
viszi feléjük a szél. Ha bajban vagy,
azt sem veszi észre senki. Olyankor
neked kell szólnod, hogy segítsenek.
Volt átjárás persze a másik irányba is
az Ojtozi-szoroson, de ami túlfelől volt,
az nem volt része a képzeletbeli
hazának. Igen, ugyanaz az ország,
mégis egy másik haza, valahogy így
fogalmazhatnék. Ó, egyirányú
tekintet! Egyirányú emlékezet.
Egyirányú álom. Néha egy-egy
valóságos utazás. Ha pedig az sem,
úgyis elképzeltük, hogy gyümölcsőbb
a gyümölcs, emberebb az ember,
fehérebb a fehér, házabb a ház
és átlátszóbb az üveg. Olvastuk,
hogy „zsákutcás magyar történelem”.
Nem jutott eszünkbe, hogy csakis rólunk

lehet szó. Pedig itt élünk ma is egy
elképzelt hazában, és errefelé még mindig
csak egyetlen bejáratuk van a kisebb
településeknek, néha a kisvárosoknak is.
Reggel, amikor még friss a fény,
lefényképezzük az udvaron a kibomló
rózsát, és szétküldjük a barátainknak.

Gömöri György

Macska, jaj!

E., a dublini költő-szerkesztő
macskája a Schrödinger névre hallgat.
Nemcsak hogy él, de bármit megeszik,
mert ahogy azt gazdája nemrégén megírta:
szétrágta lapjának küldött egyik versemet.
(A másikat rendben közölték).
Vajon a macska nem kapott elég tejet,
vagy nem simogatták eleget?
Remélem, versem maró stílusa
nem feküdte meg a Schrödinger hasát,
és az kandúrmód jár-vel, caplat tovább
a kéziratok fennsíkjain át.

49

Träumerei

Schubert szól hajnali ötkor
(mert nem tudunk aludni)
röptet és elragad
báránnyelvre ültet
és csapongón szabad
a tavaszról mesél meg az álom
ködéből kilépő lányról
akinek derekát fogva táncol
aki majd megszabadítja
a cella-sötét magánytól

Jenei Gyula

Légszomj 5.

(Jegyzetversek járvány idején)

a nyitásról, maszkhasználatról, védettségi igazolványról hiedelmeink vannak, mint az ősembernek lehettek akkoriban fontosnak tűnő dolgokról. a hiedelmeinkhez pedig foggal-körömmel, kőbaltával ragaszkodunk.

*

a sétányon gyakran látni rendőröket. kettesével járnak, illetve olykor rendőr és katona együtt. néha egy férfi és egy nő. fiatalok és szépek. szép pár. beszélgetnek, andalognak. az ember szinte drukkol nekik, mint egy romantikus filmben a szereplőknek, hogy összejöjjenek, s a szolgálaton túl is együtt mendegéljenek át egy hosszú életen, s legyenek boldogok, legyenek gyerekeik. és ha majd az unokák megkérdik, hogy találtak egymásra, meséljék el nekik, hogy a nagy covidjárvány idején a parancsnokaik közös járőrözésre osztották be őket.

*

amikor az emberek meglátják az utcán szembejövő rendőrijárórt, gyorsan arcukra igazítják az állukon fityegő maszkot. de ha nem húzzák fel, a rendőrök akkor sem szólnak. valahogy így működik az öncenzúra is.

*

bejegyzés a hírfolyamon: „ne bántsд azt, aki oltat, de azt se, aki nem! tiszteljük egymást bármilyenek is vagyunk, bárhogyan is döntünk valamiben!” de miért kell tisztelni a bármilyent? a bármilyen bármilyen lehet. lehet adócsaló, gyilkos, strici, pedofil. vagy egyszerűen csak hülye. és miért kell tisztelni a hülyéket, akik attól gondolják magukat demokratának vagy humanistának, bölcsnek, különbnek, hogy ilyeneket osztanak meg, ilyeneket lájkolnak?

*

mintha egy üres moziba lennék, s hirtelen elkezdenének vetíteni egy színes, szélesvásznú, magyarul beszélő filmet, olyan szokatlan, ahogy a terasznyitás első napján az aluljáró alól kikanyarodok a térre, és a söröző rusztikus asztalainál zsongó tömeg hirtelen a szemembe világít.

51

Nyilas Atilla

Egynyári jegyzetek

1
Bekapcsolva maradt a számítógép.
Nem baj, majd elalszik magától.
Elalszik, aztán fölébred,
megint fölébred, elalszik megint.

2
Miután kijegyzeteltem a fejem,
megengedem magamnak, hogy olvassak valamit.
„Rasszista utazások”:
besztszeller a bédekkerem.

3
A nyelv beszél.
A beszéd nyelvel.
A kutya kushad.
A pénz ugat.

4
Mindenütt jó, de
otthon tudok a legkevésbé aludni.
Megyek aludni
akárhová, csak otthonról el.

5
Egy csepp méz is méz.
Egy kis remény is remény.
Kevés levegő is levegő.
Egy hangszer darabjai is hangszerek.

6
Valami a valamim.
Mikroszkóp a távcsövem.
Besztzeller a bédekkerem (mint már írtam).
(És ha eszembe jut még egy, az majd ide kerül.)

7
Az elhangolódott zongora.
A tiszta hang előtt és közvetlenül utána.
Egy kallódó tiszta hang.
Minden hang tiszta hang.

8
Ha tűz üt ki,
sej, ha tűz üt ki,
a legnagyobb kárt
a tűzoltók okozzák.

9
A neki dobált botra rá se hederített,
a labdát viszont, amit egymásnak dobáltunk,
rögtön elkapta –
ezzel a kutyával nem érdemes cicázni.

10
Mikor nem vagy otthon,
a cipőd szolgatom.
Szerelmes vagyok a lábszagodba.
Erotikusan stimulál.

11
Ufőszemüveg.
Az állás: 6:6 a javamra.
A mai vihart elfújta a szél.
Elélvezeklő (ezt esetleg lecserélni).

12
„Na, ez nem sikerült.”
Ha nem sikerült, hát nem sikerült.
Nem tökmindegy, hogy sikerült-e?
Csak tudnám, mi volt az.

13
Ragadozó madár vagyok.
Meglátok egy témát,
kerengek fölötte,
aztán lecsapok rá.

14
A rossz bornál jobb a jó bor,
a rossz fröccsnél jobb a jó fröccs,
rossz borból nem jó a fröccs se:
jó borból jó a fröccs is.

15
Hangulatvilágítás hangulata,
hangulatvilágítás embere,
hangulatember világítása,
hangulatember hangulata.

16
Békében vagyok az anyaggal.
A testem is anyag.
Békében vagyok a testemmel,
és neked köszönhetem ezt a békét.

Szonday Szandra

Repülés

El is felejtettem gyermekként
mennyire szerettem volna repülni
hintából ugráltam ki
műanyag zsákból szerkesztve hátamra
áttetsző ejtőernyőt szárnyakat
formás légi járművet terveztem
dacolva gravitációval mérnöki
szabályokkal levegőbe emel majd
a panelház tetejéről

milyen könnyen lemond az ember
a vágyairól ha a felnőtt józanság
betegség béklyóba köti lábait
míg egy kora tavaszi napon a földön fekvé
az égbe bámulva újra
rá nem csodálkozik ahogy
könnyedén siklik fekszik a
láthatatlan légtömbökre odafönt
madár és madártan